

РЕШЕНИЕ

№ 22777

гр. София, 02.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Златка Илиева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Стоева

Ваня Стоянова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **4478** по описа за **2025** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Т. С. В., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. С., срещу Решение № 1369 от 10.04.2025 г. постановено по АНД № 505/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 2-ри състав, в частта с която е потвърдено Наказателно постановление № 22-4332-020552/12.10.2022 г. издадено от Г. В. Б. - Началник група в СДВР, ОПП – СДВР. Последното, в оспорената част, на Т. С. В., ЕГН [ЕГН]: 1. на основание чл. 179, ал. 2 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП; 2. за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 2 000 лева и наказание „Лишаване от право на управление на моторно превозно средство“ за срок от 24 месеца; 3. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 10 лева.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт. Твърди, че по отношение нарушенията по т. 1 от НП, липсват доказателства, че водачът се е движил с несъобразена скорост. По отношение нарушенията по т. 2 от НП, жалбодателят отрича да е употребил алкохол и да е отказвал да даде проба за наличие на такъв. Твърди, че не му е предоставян дрегер за даване на проба. По отношение нарушенията по т. 4 от НП, сочи че е налице несъответствие между описанието на нарушенията и приложената правна норма.

По тези съображения, моли да се отмени решението в обжалваната му потвърдителна част и процесното НП.

Редовно уведомен за съдебното заседание, касаторът, не се явява, не се представлява.

Ответникът – началник група в Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел "Пътна полиция", чрез гл. юрк. П., в писмени бележки излага доводи за неоснователност и необоснованост на касационната жалба. Моли да бъде оставен в сила оспорения съдебен акт, както и процесното наказателно постановление, като законосъобразни и правилни. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.

Редовно уведомен за съдебното заседание, ответникът не се явява, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли да бъде отхвърлена касационната жалба и оставено в сила решението на СРС.

Административен съд София-град, XVI касационен състав, след извършената касационна проверка по чл.218 АПК, установи следното:

В отменителната му част, решението, като необжалвано, е влязло в законна сила.

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок от легитимирана страна и пред надлежния съд, поради което е допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна, по следните съображения:

С обжалваното решение СРС е потвърдил оспореното НП в частта, с която на Т. С. В.: 1. на основание чл. 179, ал. 2 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП; 2. за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 2 000 лева и наказание „Лишаване от право на управление на моторно превозно средство“ за срок от 24 месеца; 3. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 10 лева.

За да постанови този резултат съдът е установил следното от фактическа страна:

На 21.09.2022 г., около 18:30 часа, лек автомобил „Р. Сценик“, е рег. [рег.номер на МПС] , управляван от Т. А. К., се придвижвал по платното на Околовръстен път, с посока от разклона за [населено място] към [улица], [населено място]. Водачът бил придружаван от своето дете и още три малолетни лица. По същото време, в идентична посока и непосредствено след него се придвижвал с личния си лек автомобил „А.“, модел „А4“, с рег. [рег.номер на МПС] , жалбоподателят Т. С. В.. Пътната настилка била от асфалт, суха, без неравности по платното, времето било сухо, а видимостта не била затруднена. Въпреки часа, трафикът не бил особено интензивен. Когато приближил кръстовището на Околовръстен път с [улица], на около тридесет метра от мястото, водачът К. подал светлинен сигнал, преминал на по-ниска предавка и се отклонил плавно вдясно, за да излезе от главния път. Т. С. В. обаче, доколкото

се придвижвал със скорост, която не била съобразена с интензивността на движението в пътния участък и по-конкретно с наличието на друг участник в движението пред него, поради разсейване, не успял да намали, съответно да заобиколи или да спре своевременно. В резултат на това, управляваното от него превозно средство се ударило с предната си броня в задната броня на автомобила на К.. От силата на удара „Р.“-то било изместено от платното, като водачът му успял да го овладее, спирайки аварийно. Автомобилът на В., от своя страна, също се отклонил от траекторията си на движение, продължил да се плъзга още няколко метра напред и излизайки от пътното платно, се ударил с предницата си в предпазната мантиanela край пътя. В резултат на съприкосновението, били причинени повреди и по двете превозни средства.

Пътният инцидент привлякъл вниманието на Б. Т. С. - водач на автомобил, който се придвижвал с превозното си средство по същото направление като В. и К.. Той веднага преустановил управлението, спрял в непосредствена близост до автомобила на В. и излизайки се затичал към него, тъй като забелязал гъст дим, който излизал от него. Отваряйки шофьорската врата, С. помогнал на В. да излезе, който междувременно изгасил двигателя. На С. му направило впечатление неадекватното поведение на В., който не можел да координира движенията си, като залитнал и паднал зад мантиanelата, завалил говора си и излъчвал осезаем мирис на алкохол. Междувременно до мястото се приближил и вторият участник в пътнотранспортното произшествие (ПТП) —К., който също възприел състоянието на водача, причинил инцидента. С. веднага подал сигнал за случилото се от личния си телефонен номер до дежурния център на Дирекция „Национална система 112“ - МВР. Докато изчаквал заедно с участниците в ПТП пристигането на полицейските органи, му направило впечатление, че на мястото на инцидента се явили познати на В., които направили безуспешен опит да репатрират превозното му средство, а междувременно карали В. да пие мляко и енергийни напитки и го съветвали да откаже да се подложи на тест с дрегер.

На мястото на ПТП, около 20:35 часа, на 21.09.2022 г., по повод подадения до центъра за спешни повиквания сигнал, пристигнали полицейските служители към ОПП - СДВР - П. П. П. и Ж. Й. Й., които установили контакт със заварените на място С. и К., които пресъздали накратко пред тях и събитията, свързани с причиненото ПТП. Следвайки предоставената им информация, органите на реда се приближили към намиращия се в непосредствена близост, посочен като виновен водач и установили самоличността му като Т. В.. В проведената е тях беседа той потвърдил, че е управлявал собствения си л.а. „А. А4“, с рег. [рег.номер на МПС] зад л.а. „Р.“, с водач К. и е предизвикал пътен инцидент с него, удряйки го отзад.

По сведенията на Б. С. (включително и писмени), Т. К. (включително писмена декларация от него), Т. В. и непосредствен оглед на автомобилите, между които било реализирано пътнотранспортното произшествие, служителите на реда изготвили протокол за ПТП е № 1846112/21.09.2022 г. В него били описани щетите по споменати по-горе превозни средства, както и обстоятелствата по случая. Служителите на пътна полиция изготвили и скица на инцидента, върху която жалбоподателят също положил подписа си.

Поради съмнения за управление на МПС в нетрезво състояние, породени от видимото състояние на В. и излъчвания от него мирис и с оглед предоставената им от другите двама граждани информация за неговото поведение още към момента на ПТП, Ж. Й. поканил В. да се подложи на тест с техническо средство Алкотест дрегер 7510, с

№ ARDM 0214 за наличието на алкохол в издишания въздух, който В. отказал. На същия бил представен талон за извършване на медицинско изследване - вземане на кръвна проба, който му бил връчен в 22:45 часа, на 21.09.2022 г., като бил поканен да попълни и декларация, в която вписал сведения за механизма на пътното произшествие и я подписал. Като причина за своя отказ да се подложи на тест в нея той изтъкнал „медицински проблеми“, без да поясни какво е тяхното естество.

Междувременно, в хода на документалната проверка, полицейските органи констатирали, че управляваното от В. превозно средство не е преминало за текущия едногодишен срок през годишен технически преглед, като същият не носел у себе си и свидетелството си за управление на моторно превозно средство (СУМПС), както и контролния талон към него.

При така установените обстоятелства, полицейският служител П. П. приел, че са извършени четири административни нарушения, поради което съставил срещу Т. В. акт за установяване на административно нарушение (АУАН), с бл. № 709884/21.09.2022 г., в присъствието на Ж. Й. и Б. С.. Като нарушени били посочени разпоредбите на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Актът бил подписан лично от В. и копие от него му било връчено на място. В съответната графа касаторът не е вписал възражения. Такива в писмена форма не постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

След извършената първоначална проверка е установено, че В. не е посетил и посочената във връчения му талон за медицинско изследване лаборатория в УМБАЛ „Света А.“.

Въз основа на горепосочения акт било издадено атакуваното наказателно постановление №22-4332-020552/12.10.2022 г. от Г. В. Б. - Началник група към СДВР - ОПП - СДВР, е което на В., при възпроизвеждане на фактическите констатации от АУАН, на основание чл. 179, ал. 2 от ЗДвП, за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, било наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП били наложени кумулативно „Глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, за нарушението по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 181, т. 1 от ЗДвП била наложена „Глоба“ в размер на 50 лева, а за нарушението по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП била наложена „Глоба“ в размер на 10 лева.

Първостепенният съд е приел горната фактическа обстановка за безспорна въз основа на представените писмени доказателства и депозираните свидетелски показания, кредитирал е същите като логични, достоверни, обективни, безпротиворечиви. Изложил е мотиви, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в предвидените от закона срокове, както и при спазване изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Съдът е обсъдил всички представени по делото доказателства, като е приел, че част от нарушенията за извършени, както и че не са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

При постановяването му не са допуснати нарушения на съдопроизводствените правила и на материалния закон. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано и постановено от законен състав. Съдът е обосновал изводите си относно

фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на страните. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съд е формирал правилен и обоснован извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушенията по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Неоснователно се поддържа в жалбата, че касаторът не е осъществил състава на нарушението на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Видно от разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. В случая е установено по категоричен начин, че Т. В. е управлявал лек автомобил със съответни отличителни белези и характеристики, като придвижвайки се със скорост, която не е била съобразена с интензивността на движението в участъка, през който е преминавал и по-конкретно присъствието на намаляващ пред него лек автомобил, е причинил ПТП с него, като е изпуснал контрола върху управлението на своето превозно средство, с което е извършил нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

В случая, районният съд е осъществил законосъобразно преценка на доказателствения материал по делото, вкл. относно механизма на настъпване на ПТП, след обстоен анализ на всички събрани доказателства в процеса. Обоснован се явява и изводът, че касаторът, на посочената в АУАН и НП дата и място, не се е движил със съобразена с конкретните пътни условия скорост, което е довело до причиняване на ПТП с материални щети. Нарушителят в случая сам се е поставил в невъзможност да избегне произшествието, като не е изпълнил изискванията чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Предвид това, настоящият състав споделя извода на районния съд, че установените факти покриват от обективна страна фактическия състав на приложената от наказващия орган норма на чл. 179, ал. 2, предл. първо от ЗДвП.

На следващо място, неоснователно се поддържа в жалбата, че касаторът не е осъществил и състава на нарушението на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП предвижда, че водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 2 години и глоба 2 000 лева.

В настоящия случай е съставен АУАН, в който поведението на лицето е квалифицирано като нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. За да бъде законосъобразно ангажирана административно-наказателната отговорност на касатора и да му бъдат наложени предвидените в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП наказания "глоба" и "лишаване от право да управлява МПС", следва да бъде установен отказ на водача на МПС да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или неизпълнение на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Разпоредбата съдържа два алтернативни способа и отказ на който и да е било от тях, при липсата на отчетен резултат, изпълва състава на едно нарушение. Независимо обаче чрез кое от предвидените в закона изпълнителни деяния - отказ от изпробване с техническо средство или неизпълнение на предписание за медицинско изследване, се осъществява едно и също нарушение - това по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за което

правилно е ангажирана отговорността на водача. В този смисъл са и мотивите на ТР № 13 от 20.12.2021 г. по т.д. № 1 от 2021 г. на ОСС, I и II колегия на Върховния административен съд.

В хода на въззивното производство не са представени доказателства от касатора, които да опровергават констатациите в съставения АУАН, а такива не са представени и в настоящото производство, като в тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В конкретния случай, от събраните по делото доказателства писмени и гласни, безспорно се установява, че касаторът е осъществил състава на посочените в АУАН и в НП нарушения от обективна и субективна страна и са неоснователни твърденията на същия, че не е извършил вмененото му деяние.

На следващо място е неоснователно също, че касаторът не е осъществил и състава на нарушението на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП от НП. Разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП изисква водачът на моторно превозно средство да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория. В случая по несъмнен начин е установено и извършването на нарушенията по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, като касаторът не е носил и не е представил на служителите на СДВР в рамките на извършваната от тях проверка на 21.09.2022 г. свидетелство за управление на управляваното от него МПС и контролния талон към него.

Като е достигнал до същите правни и фактически изводи и е потвърдилпрозесното НП в оспорената част, СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение. Като такова, същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, претенцията на ответната страна за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена. Същото следва да бъде определено в размер на 100 лева, на основание чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 5 ЗАНН.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София-град, XVI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1369 от 10.04.2025 г. постановено по АНД № 505/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 2-ри състав в оспорената му потвърдителна част.

ОСЪЖДА Т. С. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: